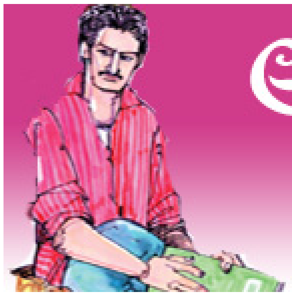

అనువాద కథలు

- పాలెపు బుచ్చిరాజు

కే.వై.సీ.ఆఫీసు — గుజరాతీ మూలం: జయశ్రీ జె.చౌధరి

జారిపోతున్న చున్నీని భుజాలపై సర్దుకుంది అనూ. త్రివేదీ సాహెబ్ చెప్పిన మాటల్ని మళ్ళీ నెమరువేసుకుంది. 'కే.వై.సీ. ఆఫీసు, జీన్ వాలా స్కూలుకి ఎదురుగా, విశ్వకర్మా హవుస్, సేష్టన్ రోడ్డు'.

కే.వై.సీ ఆఫీసు దేశంలో సుప్రసిద్ధమైన జీవిత భీమా సంస్థ వారి ఆఫీసు. బ్రతికి ఉన్నప్పుడూ, చనిపోయిన తర్వాత కూడా మనిషికి విలువల్ని నిర్ణయించే కంపెనీ. 'నువ్వు కూడా ఏజంటువి కావచ్చు. నీలో ఆ సమర్ధత ఉంది. నీ సర్టిఫికెట్లు, ఫోటోలూ, ఫీజూ.. మొదట్లో ఒక వెయ్యి రూపాయలు'.. ఆ మాటల మీద అనూ ఆలోచనలు బెల్లం మీది ఈగల్లా అంటుకుపోయాయి. ఆమె మనోఫలకం మీద అయిదు, పది, ఇరవై, ఏభై, వంద, ఐదువందల రూపాయల నోట్ల కట్టలు నాట్యం చేయసాగాయి.

అనూ, వస్తూన్న రిక్షాని ఆగమని చేత్తో సైగ చేసింది. రిక్షా ఆగింది. 'తీన్ రాస్తా' అంటూ లోపలికి తొంగి చూసింది. వెనక సీట్లో, లావాటి మనిషి ఆక్రమించగా మిగిలిన స్థలం తనకి చాలదు. సందేహిస్తూ అలాగే నిలబడింది. రిక్షా అతను వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. ఆ కూర్చున్నామెతో, "జాగా ఇయ్యి. లేకపోతే, మూడురెట్లు చార్జీ అవుతుంది" అన్నాడు. మంత్రం పనిచేసింది. ఆమె కాళ్ళు రెండూ దగ్గరగా చేర్చి, కొంచెం ఒదిగి కూర్చుంది. అనూ కుడికాలు లోపల పెట్టి, బుర్ర కొంచెం వంచి, రిక్షాలో ఎక్కింది. వెంటనే రిక్షా ఒక్క కుదుపుతో బయల్దేరింది. ఆ కుదుపుతో, ప్రయాణికులిద్దరూ ఎత్తి కుదేసినట్టయి, ఉన్న స్థలంలో ఇమిడిపోయారు.

'కే.వై.సీ.ఆఫీసు. జీన్వాలా స్కూలు కెదురుగా', ఒక్కొక్క అక్షరమూ విడివిడిగా ఉచ్చరిస్తూ, మాట్లాడడం త్రివేదీ సాహెబ్‌కి అలవాటు. అలా ఆయన సాగదీస్తూ నెమ్మదిగా ఎడ్రసు చెప్తుంటే, పాములవాడి బుట్టలోంచి పాము బైటికి వస్తున్నట్టుగా అనిపించింది అనూకి.

"ఏయ్! ఆ ప్రక్కన ఆపుచెయ్!" అలావాటి ఆమె కర్కశ స్వరానికి హడలిపోయి, పాముల బుట్టమూత పెట్టేసింది అనూ.

"ఏయ్ పిల్లా! నన్ను దిగనీ." ఆ మాటల జోరుకి ఎగిసి పడినట్టుగా ఒక్కసారిగా రిక్షాలోంచి బైటికి దూకిందామె. తరువాత దిగిన ఆ స్త్రీ తనపాదం నేలమీద మోపిన ధాటికి భూకంపం వచ్చినట్టయి అనూ పాదాలు కంపించాయి. మరో పాసెంజరు వచ్చేవరకూ, సీటంతటికీ తానే మహారాణి కనుక, అనూ సీట్లో సావకాశంగా కూర్చుంది. ఒక పెద్ద బరువు నెత్తిమీదనుంచి దింపినట్టుంది. ఒకొక్కరూ విడివిడిగానూ, గుంపులు గానూ మనుషులు ఎదురుపడి, మళ్ళీ విడిపోయి వెళ్ళిపోతున్నారు. ఏదో హై-ప్రొఫైల్ పార్టీలో ఒకరిద్దరు మధ్య తరగతి వాళ్ళు ఇరుక్కు పోయినట్టు, సంకోచిస్తూ సైకిలు తొక్కేవాళ్ళు, మిగతా వాహనాల్ని శ్రద్ధగా తప్పించుకుంటూ పోతున్నారు.

చికెన్ సెంటర్, పోలీస్ స్టేషన్, నగరపాలిక, బేకరీ వివిధ స్థలాల పేర్లు చదివి అర్థం చేసుకుంటోంది అనూ. ఒక ఆటో గేరేజి పైన మాత్రం ఏదో దక్షిణ భారతీయ భాషలిపిలో ఉన్నాయి అక్షరాలు. అక్కడామె దృష్టి నిలిచింది. కేవలం అక్షరాలు విడివిడిగా రాసినట్టు

తెలుస్తోంది కాని, మొత్తం ఆ రాసిన దానికి అర్ధం ఏమిటో తెలిసి రాలేదు అనూకి. ఆమె ఆలోచనలో పడింది. లిపి అర్థమయితేనే కదా ఆ అక్షరాలు అర్ధవంతం అవుతాయి.

ఒకేలాంటి యూనిఫామ్‌లో ఉన్న చిన్నా పెద్దా స్కూలు పిల్లల గుంపుని చూడగానే అనూకి హఠాత్తుగా జ్ఞాపక వచ్చింది. 'జీన్ వాలా స్కూలుకి ఎదురుగా, ఎడం ప్రక్కన' ఆమె కొంచెం ముందుకు వంగి బైటికి తొంగి చూసింది. చేతిలోని పర్సులోంచి అయిదు రూపాయలు నాణెం తీసి రిక్షావాడిచేతిలో పెట్టింది. అదందుకుని అతను బండినాపగానే, చటుక్కున దిగింది. రిక్షా వెళ్ళిపోయింది.

'ఆ ఆఫీసు ఈ చుట్టుప్రక్కలనే ఎక్కడో ఉండాలి' అనుకుంటూ, సి.ఐ.డి. ఆఫీసర్లా నాలుగు దిక్కులా కలయ జూసింది. ఏమీ ఆచూకీ తెలియడంలేదు. ఎవర్నైనా అడుగుదామని వెనక్కి తిరిగింది. ఎదురుగానే మేడమీద రెండో అంతస్తుపైన, కే.వై.సీ ఆఫీసు బోర్డు వ్రేళ్ళాడుతూ కనిపించింది. నల్లని బోర్డుమీద తెల్లని అక్షరాలు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి. ఇద్దరు ముగ్గురు మనుషులు వస్తూపోతూ ఉండడం గమనించిన అనూ, మేడపైకి వెళ్ళే మెట్లున్న స్థలం గుర్తించింది. కానీ ఆ మెట్లు చేరుకోవడానికామెకు చాలా సమయం పట్టింది. మూడు నాలుగు దుకాణాల మీంచి దాటి వెళ్ళాలి.

మెట్లెక్కబోతూండగా, ఆమె దృష్టి మెట్ల వెనకగా ఉన్న నిర్మానుష్యమైన స్థలం మీద పడింది. అక్కడొక మూలన యువకుడిలా కనిపించాలని తాపత్రయపడే, బట్టతల ఉన్న, ఒక నడివయస్సులో ఉన్నాయన కనిపించాడు. అక్కడ నిలబడి ఆయన రుమాలుతో చెమట తుడుచుకుంటున్నాడు. మెట్లెక్కుతూ అతన్నే గమనిస్తోంది అనూ. అతనూ ఆమె వెనకనే, కొంతదూరంలో ఉండి, మెట్లెక్కి వస్తున్నాడు.

మెట్లు మలుపు తిరిగే దగ్గర, ఆమె ఆగి, వెనక్కి తిరిగి చూసింది. అతనామె ననుసరిస్తున్నాడు. ఎండిన అక్రోట్‌లాంటి కఠోరత ఉంది అతని ముఖంలో. ఒక్కసారి ఆ కళ్ళలోకి చూడగలిగితే, అతని మనసులో ఏముందో తెలుసుకోవచ్చుననుకుంది అనూ. అలా మనుషుల్ని అంచనా వేయగల అనుభవం ఆమెకు ఉంది. అదొక హాబీ ఆమెకు.

కేవలం మానవుల ముఖాల్లోను, విశేషించి, కళ్ళలోనూ, మాత్రమే వారిప్రవర్తన ప్రతిబింబిస్తూ ఉంటుందని ఆమె గట్టి నమ్మకం. ఇతర జంతువుల కళ్ళలో కూడా వాటి భావాల్ని చదవాలని ప్రయత్నం చేసింది అనూ. కానీ ఆమె అనుభవంలో, జంతువుల కళ్ళలో ఆ భావప్రకటన అసాధ్యం అని తెలుసుకుంది. వాటి భావం వాటి ప్రవర్తనని బట్టి తెలుసుకోవచ్చును. గాడిదలాంటి పశువులు ఓండ్ర పెడతాయి. కట్టునుంచి తప్పించుకోవాలని చూస్తాయి. కుక్కలు తోక ఆడిస్తాయి. నేలమీద పడి పొర్లుతాయి. అలాగే, ఒక పిచ్చివాడి కళ్ళలో ఉన్మాదం మాత్రమే ఉంటుంది. ఒక్క మామూలు మానవుడి ముఖకవళికల్లోనూ, కళ్ళలోనూ మాత్రమే, అతని అంతరంగం ప్రతిబింబిస్తూ ఉంటుంది. ఇలా అని ఆమె తోటి మిత్రులతో వాదిస్తే, వారింక వాదించలేక, 'నువ్వు చెప్పుతున్నావు కాబట్టి నిజమే అయి ఉండొచ్చు' అని ఒప్పేసుకుంటారు.

మెట్లు పూర్తయిన దగ్గర, రెండు ప్రవేశద్వారాలున్నాయి. ఏ ప్రక్కకి వెళ్ళాలనే సందిగ్ధంతో ఆలోచిస్తూ నిలబడిపోయింది అనూ. వెనక వచ్చిన నడివయస్కుడామెను తప్పించుకుని వెళ్ళి ఎడమవైపు ప్రవేశద్వారంలోంచి లోపలికి వెళ్ళాడు. అనూ అనాలోచితంగా కుడివైపు కాలు వేసింది. ఎదురుగా ద్వారం దగ్గర దీర్ఘ చతురస్రాకారపు టేబులు వెనక ముగ్గురు మనుషులు కూర్చుని ఉన్నారు. మధ్యలో కూర్చున్న తెల్లబట్టలాయన్ని అడిగింది అను. "అంకిత్ త్రివేదీ?" సగంలోనే సమాధానం వచ్చింది.

"ఎదురుగా! ఆ ఆఫీసులో".

అనూ ఎడమ వైపు తిరిగి, లాబీలో ప్రవేశించింది. ముందుభాగంలో కొందరు విజిటర్స్ ఎవరికోసమో నిరీక్షిస్తూ కూర్చున్నారు. ఒకరిద్దరు పత్రికల్లోని వార్తలు నమిలి మింగేసేటట్టు దీక్షగా చదివేస్తున్నారు. మరో ప్రక్క క్లాసు నడుస్తోంది. వయసులో పెద్దవాళ్ళయిన ట్రెయినీస్, జిరాఫీల్లాగ మోరలెత్తి, పాఠాల సారాన్ని ఆస్వాదిస్తున్నారు. ఓ వ్యాఖ్యాత పెద్ద బైండు పుస్తకం సగం తెరిచి, ఎడం చేత్తో పట్టుకుని ఏకధాటిగా చెప్పుకుపోతున్నాడు.

మూడోప్రక్క, చతురస్రాకారంలో ఉన్న ఎన్నో టేబుల్స్, ఎదురుగా కుర్చీలతో అందంగా అలంకరించబడి ఉంది. మనుషులు వచ్చి పోవడానికి మాత్రం రెండు మూడడుగుల ఖాళీ స్థలం వదిలి, ఆ భాగం అంతా కుర్చీలు టేబుల్సుతో అలరారుతోంది. ప్రతీటేబులు దగ్గరున్న కుర్చీలోనూ, ఫ్లవర్ వేజ్‌లో అందంగా అమర్చబడిన పూల గుత్తుల్లా, రంగు రంగుల దుస్తులను ధరించిన ఉద్యోగస్తులు కూర్చుని ఉన్నారు.

లాబీలో తనకెదురుపడిన ఒకయన్ను అడిగింది అనూ, "అంకిత్ త్రివేదీ సాహెబ్..?"

జవాబు తిరుగు టపాలా వెంటనే వచ్చింది.

"త్రివేదీ సాహెబ్ అయితే లేరు"

అనూకి ఏం చేయాలో తోచలేదు. "మరి ఇప్పుడాయన్ను కలవాలంటే?" జవాబు సుస్పష్టం. వేరే వివరించవలసిన అవసరం లేదు. ఆమె అలాగే నిలబడి ఉంది.

ఏదో ముఖ్యమైన పనిమీదే ఆమె వచ్చి ఉంటుందన్న విషయం ఆ పెద్దమనిషి గ్రహించాడో ఏమో, "అంకిత్ త్రివేదీ సాహెబ్‌కి అసిస్టెంటు ఒకామె, అదుగో! ఆ టేబిలు దగ్గర కూర్చుని ఉంది. ఆమే!" అన్నాడు అటువైపు వ్రేలుపెట్టి చూపిస్తూ.

"థేంక్స్" ఆయనకు కృతజ్ఞతలు చెప్పి, అటు వెళ్ళింది అనూ. అక్కడున్న మనిషి పేరూ, హోదా తెలియజేస్తూన్న 'నేమ్ ప్లేటు' ఆ టేబిలు మీద విరాజిల్లుతోంది. వచ్చినవాళ్ళు కూర్చోవడానికి ఎదురుగా వేసిన రెండు కుర్చీల్లో ఒకదానిమీద అప్పటికే ఒకాయన కూర్చుని ఉన్నాడు. అనూ అటుగా ఒక చూపు పారేసి, అక్కడ నిలబడింది. త్రివేదీ సాహెబ్ అసిస్టెంటు కళ్ళెత్తి చూసింది. అనూ అందమైన రూపం ఆమె కళ్ళలో క్షణకాలం పాటు ప్రతిబింబించి మాయమైంది. "త్రివేదీ సాహెబ్" అడగబోయింది అనూ.

"కూర్చోండి. బైటికి వెళ్ళారు. ఇప్పుడే వస్తారు."

అనూ ఆ రెండో చెక్క కుర్చీని తనవైపు లాక్కుని అందులో కూర్చుంది.

"మీరు ఏజన్సీ తీసుకున్నారా?" అసిస్టెంటు ప్రశ్న.

ఏజన్సీయా? అనూ ఇంకా ఇప్పుడే కే.వై.సీ.లో జాయినవడం గురించి ఆలోచిస్తోంది. క్షణంకాలం పాటు అనేక ప్రశ్నలు ఆమె మనసులో అంకురించాయి. అంతలోనే ఆమె సర్దుకుని, "లేదు. లేదు. నిజానికి ఫామ్‌లో కొన్ని వివరాల గురించి తెలుసుకోవాలి. ఇంకా నా ఫొటోగ్రాఫులూ అవీ ఇవ్వాలి."

"మేడమ్ నేను ముందునుంచీ ఇక్కడ కూర్చుని ఉన్నాను" ఆ మాటలు వచ్చినవైపు తిరిగి చూసింది అనూ. అతనే! తను మొదట్లో ఎడమవైపు వెళ్తూండగా చూసిన మధ్య వయస్కుడు. అతని కళ్ళు అసిస్టెంటు వైపు తీక్షంగా చూస్తున్నాయి.

"సరే! మీరు ఆఖరి ప్రీమియం ఎప్పుడు కట్టారు?"

ఆయనకి కోపం వచ్చింది. కుర్చీలోంచి లేచి నిలబడ్డాడు. "చూడండి మేడమ్ నా పేపర్లన్నీ తయారుగా ఉన్నాయి. ఈ రోజు మీరు నా చెక్కు రెడీగా ఉంచాల్సి ఉంది. మీ భీమా ఏజంటు నన్ను తన మాయా శబ్దజాలంలో ఇరికించేశాడు. బ్రతికి ఉన్నప్పుడు, చచ్చిపోయిన తర్వాతా కూడా వచ్చే లాభాల్ని, బేరీజు వేయించి, నా చేత లక్షలకి భీమా చేయించాడు. ఇప్పుడు మీరు నన్నిలా త్రిప్పి, త్రిప్పి చంపుతున్నారు. ఇదేమైనా బాగుందా?" ఔను కదా! అన్నట్టు ఆయన అనూ వైపు తిరిగి చూశాడు సపోర్టు కోసం. అన్ని విషయాలూ కళ్ళతో చెప్పకనే చెప్పుతున్నాడు ఆ నడివయస్కుడు. అత నంటున్నాడు. "భార్య, భారతీ ఖేర్ మృత్యువాత పడింది." అను అతని ప్రతీమాటా దీక్షగా వింటోంది. అతను 'నా భార్య' అని కాకుండా, 'భార్య' శబ్దం మాత్రమే వాడడం ప్రత్యేకంగా గమనించింది.

"ఏక్సిడెంటల్ డెత్ కారణంగా ఇవ్వవలసిన రుసుముకి మీ చెక్కు రెడీగా ఉంది. "

ఆ మాటలు వింటూనే ఆయన మనసులో ఆనందం ఏరులై పారింది. ఆయన పెదాలు, శరీరం దానిలో చెమ్మగిలాయి. కుర్చీ చేతుల మీదున్న చేతులు వణకసాగాయి.

అసిస్టెంటు ఫోనులో మాట్లాడుతోంది. ఆ బట్టతలాయన చూపులు అనూని నఖశిఖ పర్యంతం పరీక్షిస్తున్నాయి. తన వయసులో సగం కంటే తక్కువ వయసున్న స్త్రీని చూసి, ఆ కళ్ళలో ఆవేశం ఉబికి వస్తోంది. అనూ అతని కళ్ళలోకి ఒక దూకు దూకింది.

ఈ బట్టతలవాడు వ్యాధిగ్రస్తురాలైన తన భార్య పోవాలనే కోరుకున్నాడు. అదృష్టవశాత్తూ ఆమె పేర్న జీవిత భీమా పాలసీ తీసుకున్నాడు. చూస్తూ, చూస్తూ ఆమెను అకస్మాత్తుగా చంపలేడుకదా! అందుకు అతనొక పన్నాగం పన్నాడు. ఆమెకు ఏదో కఠోరమైన, ప్రాణాలు తీసే జబ్బు వచ్చేలా చేశాడు. తనకంటే సగం వయసులో ఉన్న మరొక స్త్రీతో అక్రమ సంబంధం పెట్టుకున్నాడు. అందమైన యువతి, భార్య చావుతో పెద్ద ఎత్తున వచ్చే భీమా రుసుమతో ఆ దుష్టుడు శేషజీవితాన్ని సుఖమయంగా గడపాలని ప్లానింగు చేశాడు. అతని కళ్ళలో అలా జీవించాలనే ఉత్సాహం కొట్టొచ్చినట్టు కనబడుతోంది. చెక్కు చేత్తో అందుకుని మిగిలిన కార్యక్రమాలు పూర్తిచేసి అతను లేచి నిలబడ్డాడు.

'బ్రతికి ఉండగానూ, ఆ తరవాతా' వచ్చే లాభదాయకమైన బీమా పథకాల్ని అసిస్టెంటు చెప్పుకుంటూ పోతోంది. అనూకి ఇక అక్కడినుంచి లేవడం మంచిదనిపించింది. ఇంత రద్దీగా ఉండే ఈ స్థలంలో తాను తన పనికి న్యాయం చేకూర్చలేదు. విద్యుత్ బల్బులు, ఆ నకిలీ వెల్తురు, పంఖాలు తిప్పేగాలి రాజ్యం చేస్తున్న వాతావరణంలో, సగం, సగం పీల్చే శ్వాసతో ఆమె కంఠం నొక్కిపెట్టినట్టవుతోంది.

'ప్రాణం పోయిన తర్వాత వచ్చే కమిషను' మాటలామెను కుక్కల్లా వెంటబడి తరుముతున్నాయి.

అనూ లేచి నిలబడింది. ఎదురుగా ఉన్న అసిస్టెంటుతో అంది. "నేను మళ్ళీ వస్తాను." ఆమె అక్కడినుంచి కదిలి లాబీలోకి వచ్చింది. అసంఖ్యాకమైన టేబుల్సూ, కుర్చీలు, ఫైల్సు, బీరువాలు, ఇంకా, అక్కడ పనిలో నిమగ్నమైన మనుషులు.. వాళ్ళలో ఒకరిద్దరు అనూని గమనించి కూడా ఉండొచ్చు.

అనూకి మెట్లు ఒకంతట కనిపించలేదు. ఏమైపోయాయా అని ఆశ్చర్యపడింది. లాబీ చుట్టూ గోడ కట్టేసినట్టనిపించింది. ఆమె వెనక్కి తిరిగింది. ఎదురుగా దీర్ఘచతురస్రాకారపు బల్ల దగ్గర ముగ్గురు మనుషుల్లోనూ, తెల్లబట్టలాయన కనిపించాక ఆమె మనసు కాస్త కుదుటపడింది. అప్పటికి బాహ్య ప్రపంచంలోకి వచ్చిందామె. మెట్లు కూడా కళ్ళముందు ప్రత్యక్షమయ్యాయి. ఆమె నెమ్మదిగా మెట్లు దిగసాగింది.

మెట్లు మలుపు తిరిగే దగ్గర, నిర్మానుష్యమైన స్థలంలో, ఆ మధ్య వయస్కుడు నిలబడి మొబైల్‌లో మాట్లాడుతున్నాడు. "ఆఁ! దొరికింది. చెక్కు తీసుకున్నాను. ఏమీ చింతించే అవసరం లేదు. ఆమె పోతే పోయింది. కానీ లాభం చేసి మరీ పోయింది. జీవిత భీమా తీసుకున్నాను మంచిదయింది. లేకపోతే ఏముంది? బ్రతికి ఉండీ చచ్చినవాడినయేవాడిని నేను. అయినా నాకు నువ్వున్నావుగా! నాకేం భయం? మరి తరువాత ప్రోగ్రాం ఏమిటి? 'దమన్'కి పిక్నిక్ వేసుకుందాం. వచ్చేయ్!"

అనూకి ఎవరో వెనకనుంచి గట్టిగా నెట్టినట్టయింది. ఆమె పడబోతూ, మెట్ల రెయిలింగ్ పట్టుకుని ఆపుచేసుకుంది. "నేను మాత్రం ఇక్కడ ఉద్యోగం చేయనుగాక చేయను" అక్కడికక్కడే ఆమె గట్టి నిర్ణయం తీసుకుంది.

"యు హేవ్ గుడ్ పర్సనాలిటీ. గుడ్ స్పీచ్. యు కెన్ డు వెల్ ఇన్ జాబ్." త్రివేదీ సాహెబ్ మాటలామెను వెక్కిరిస్తున్నాయి. అనూ ఒక్కసారిగా వెళ్ళి ఎదురుగా ఉన్న రిక్షాలో కూలబడింది. రిక్షా బయల్దేరి మరొక పాసెంజరు కోసం పరుగుతీసింది.

అనూ ఇంటికి వచ్చాక మనసు కాస్త కుదుట పడింది. మొబైల్ రింగయింది. 'ఓమ్ త్ర్యంబకం యజామహే' అట్నుంచీ త్రివేదీ సాబ్ మాట్లాడుతున్నాడు. "మిస్ అనురాగీ! మీరు ఫోటో, ఇతర వివరాలూ ఇవ్వడానికి రావాల్సి ఉంది కదా!"

"అవును. నేను వచ్చాను కూడా. కానీ" క్షణం ఆగి, మళ్ళీ అంది అనూ, "ఇంట్లో వద్దన్నారు."

"మీ వంటివాళ్ళు ఈ ఫీల్డులో మంచి విజయం సాధించగలరని నా విశ్వాసం. మీరు సరేనంటే నేను మీ ఇంట్లో వాళ్ళతో మాట్లాడుతాను. మంచి అవకాశం."

"వద్దు. వద్దు. నేనే తిరిగి మీకు ఫోను చేస్తాను."

"సరే! మరిచిపోకండి. మీవంటి వాళ్ళు మాకు చాలా అవసరం."

"సరే!సరే!. కానీ.."

"ఓ.కే"

అనూ ఒక దీర్ఘ నిశ్వాసం విడిచింది. లేచి వెళ్ళి గది కిటికీ తలుపులు తెరిచింది. వెల్తురు లోపలికి చొచ్చుకొచ్చింది.

పెన్నూ, తెల్లకాగితాలూ, తీసుకుని ఆమె కుర్చీలో కూలబడింది. భారతీదేవి వీణానాదం నుంచి పుట్టుకొచ్చిన శబ్దాలు ఆమె చుట్టూ ముసురుతున్నాయి. ఎన్నో శబ్దాల్ని ఆమె సునాయాసంగా స్వీకరించింది. ఆ శబ్దాలు మనసులోంచి, బాహువుల ద్వారా చేతుల్లోకి ప్రసరించి, వ్రేళ్ళ చివరి వరకూ వచ్చాయి. అవి పెన్నులో అక్షరాలై కాగితాన్ని అలంకరించాయి. ఆ నీరవ నిశ్శబ్దంలో నిలబడి ఆమె ఒక ప్రకటన చేసింది.

"ఈరోజు నుంచీ నేను రాస్తాను..చాలా రాస్తాను."

Click here to share your comments on this story